

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 007037 12 Кжк
Бања Лука, 20.04.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија, Даниеле Миловановић као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.А., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. и 3. Кривичног закона Републике Српске, након одржаног претреса на којем су приствовали републички тужилац Бранка Милошевић, оптужени и његов бранилац, адвокат В.Р. из Б., дана 20.04.2012. године донио је и јавно објавио

ПРЕСУДУ

Оптужени С.А., син Ш. и Ф., рођене Н., рођен ... године у У., РС, са пребивалиштем у Б., Улица ..., ЈМБГ: ..., писмен са завршеном основном школом, по занимању машиниста, незапослен, ожењен, отац двоје пунољетне дјеце, Албанац, држављанин РС и БиХ, војску служио 1965/67 године у Б., има чин поручника, води се у војној евиденцији Т., од имовине посједује кућу у В. – Б., неосуђиван

КРИВ ЈЕ

Што је:

Тачно неутврђеног дана, у временском периоду од 2008. до јула 2009. године у Б., у Улици ..., у породичној кући приликом чувања своје унуке малољетног дјетета А.А., рођене ... године, у циљу задовољења властитог сексуалног нагона, исту одвео у собу свога сина на спрату куће, па млдб. оштећену А. додиривао руком и прстом по полном органу и гузи.

Дакле, извршио полну радњу над дјететом,

Чиме је починио кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. и 3. Кривичног закона Републике Српске,

па му се на основу наведених законских прописа и прописа из члана 38. тачка 2), 39. став 1. тачка 2., члана 42. став 2. тачка 2) и 43. став 1. Кривичног закона Републике Српске, за то кривично дјело

У Т В Р Ћ У Ј Е
КАЗНА ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 2 (ДВИЈЕ) ГОДИНЕ.

На основу члана 43. став 1. Кривичног закона Републике Српске, казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца на коју је оптужени осуђен правоснажном пресудом Окружног суда у Бањалуци број: 11 0 К 007037 11 К од 29.11.2011. године, због кривичног дјела недозвољена производња и промет оружја или елсплозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске, узима се као утврђена,

па се на основу напријед наведених прописа, оптужени С.А.

О С У Ћ У Ј Е
НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ
ОД 2 (ДВИЈЕ) ГОДИНЕ И 1 (ЈЕДАН) МЈЕСЕЦ.

На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку, оштећени млдб. А.А., С.А. и С.Д. са имовинскоправним захтјевом упућују се на парнични поступак.

На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1., 2. тачка а), и став 3. Закона о кривичном поступку, обавезује се оптужени да плати трошкове кривичног поступка у износу од 880,00 КМ и судски паушал у износу од 150,00 КМ, све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 007037 11 К од 29.11.2011. године, оптужени С.А. је оглашен кривим због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. и 3. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, те му је за кривично дјело из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. и 3. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 2 (двје) године, а за кривично дјело из члана 399. став 1. КЗ РС утврђена му је казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, па је примјеном члана 44. став 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 1 (један) мјесец. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку ("Службени гласник Републике Српске" бр. 50/03, 114/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09, у даљем тексту: ЗКП), оштећени млдб. А.А., С.А. и С.Д., са имовинскоправним захтјевом су упућени на парницу. На основу члана 399. став 7. КЗ РС од оптуженог су одузети предмети и то оружје, бомба и муниција, те је оптужени обавезан да плати трошкове поступка у износу од 880,00 КМ и судски паушал у износу од 150,00 КМ.

Уважавањем жалбе браниоца оптуженог С.А., наведена пресуда је укинута у дијелу који се односи на кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. и 3. Кривичног закона Републике Српске и у том дјелу одређено је одржавање претреса пред овим судом, док у преосталом дјелу који се односи на кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног Закона Републике Српске, првостепена пресуда је остала неизмјењена.

На претресу пред овим судом, проведени су докази поновним саслушањем у својству свједока, Ф.Ј., С.Д. и С.А., док су остали докази изведени на главном претресу пред Окружним судом у Бањалуци прихваћени као доказни материјал а у складу са одредбом члана 323. став 2. ЗКП, након чега су сви ти докази оцијењени на начин који прописује одредба члана 287. став 2. ЗКП, након чега је утврђено да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци ове пресуде починио кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. и 3. КЗ РС.

На основу овлаштења из члана 270. став (2) ЗКП претресно вијеће овог суда је одбило приједлог републичког тужиоца да се на претрес позове и саслуша у својству свједока оштећена млдб. А., обзиром да из налаза и мишљења вјештака клиничких психолога Н.С. и А.М., произлази да млдб. А. с обзиром на свој узраст у душевну развијеност није способна схватити значај права да не мора свједочити, а у смислу одредбе члана 146. став г) ЗКП, а истовремено, њено појављивање на суду би могло довести до ретрауматизације.

Одбрана је и током првостепеног поступка и у поступку по жалби тврдила да првостепени суд није дао прави значај околностима које су утицале на пријављивање, подизање оптужнице и суђење и то прије свега имајући у виду дуготрајни конфликт свједокиње С. са С.А. и његовом породицом, смрт мајке оштећене млдб. А., жеља Ф.Ј. и њеног мужа да усвоје А., одвајање А. од њеног оца и његове породице, да је Ф. задржала А. након Е. смрти и да С. уз помоћ Центра за ... Б. настоји остварити контакт са својом ћерком А. Међутим, овај суд је након детаљне анализе свих изведених и прихваћених доказа у првостепеном поступку, као и доказа изведеним пред овим судом, на несумњив начин утврдио да се исказима свједока Ф.Ј., С. и Е.Д. може у потпуности поклонити вјера.

Наиме, свједоци Ф.Ј. и С.Д., су како пред првостепеним судом, тако и пред овим судом, у својим исказима биле досљедне, увјерљиве и категоричне да је оштећена млдб. А., најприје свједокињи Ф., затим и свједокињи С., испричала да је „дидо дира по гузи и коки“, да је закључа у соби, да су били сами када јој је то радио у очевој соби, да се сагињала и да јој је он то радио позади, те да је касније млдб. А. ово испричала и својој мајци Е. Искази ових свједока потврђени су и исказом свједока Е.Ј. – мајке оштећене млдб. А., дат на записнику о саслушању свједока број 08-02/3-5-2437/09 од 19.19.2011. године, који записник је прихваћен и од стране овог суда, обзиром да је ова свједокиња у међувремену умрла, а у смислу одредбе члана 288. став 2. ЗКП.

По мишљењу овог суда, свједоци Ф.Ј. и С.Д., као и Е.Ј. нису имале разлог да лажно свједоче, а самим тим и да лажно терете оптуженог. Овакав закључак суда је посебно, из разлога, што свједокиња С. чак није хтјела овај догађај испричати ни својој ћерки, јер је иста у то вријеме била тешко болесна, а

такође је своју ћерку и зета савјетовала да се догађај не пријављује, јер како је сама изјавила, живе у малој средини, гдје се сматра да су овакве ствари велика срамота, а што би оставило посљедице по млдб. А., а такође и свједокиња Ф. је категорички негирала тезу одбране да она и њен супруг желе да усвоје оштећену млдб. А.

У свом исказу, свједок С.А. је истакао да је након што му је његова супруга Е. саопштила наводе њихове ћерке, да је разговарајући са својом ћерком, иста њему рекла да је све то слагала. Међутим, за ово касније негирање оштећене млдб. А., образложење даје вјештак Н.С. у свом налазу и мишљењу, наводећи да је повремено порицање саопштеног мајци и оцу и одбијање да разговара са њима о тим чињеницама, па и са другим људима, у функцији смањења трауматске анексиозности и страха од реакције одраслих. Овај суд је исто као и првостепени суд прихватио дио налаза и мишљења наведеног вјештака, те га, оцијенио на исти начин на који је то цијенио и првостепени суд.

Првостепени суд је налаз и мишљење вјештака Н.С. прихватио као вјеродостојан и о томе дао врло широку, логичну и увјерљиву аргументацију у образложењу пресуде, коју у цјелости прихвата и овај суд. Изнесени закључци да податке које је овом вјештаку изнијела млдб. А. о додиривању гениталија могу се сматрати вјеродостојним, да се њеној изјави може поклонити повјерење, јер је иста на конкретном нивоу у стању да разликује истину од лажи, те да А. припада здравом дјетету, а код здраве дјече садржај маштарија нема сексуални садржај, као и да се не ради о истренираном дјетету, у цијелости прихвата и овај суд.

Овај суд је прихваћене доказе оцијенио на исти начин на који је те доказе цијенио и првостепени суд.

Свједочење оптуженог на главном претресу пред првостепеним судом, као и свједочење С.А.1 (супруге оптуженог) првостепени суд је правилно оцијенио као неувјерљивим и изнесеним с тим да оптужени избјегне кривичну одговорност за дјело за које је оптужен, а као таквим их оцјењује и овај суд.

Налази и мишљења вјештака А.М.1 и Б. др. С., такође су правилно оцијењени од стране првостепеног суда обзиром да су исти изашли из домена своје струке и како то правилно закључује првостепени суд, бавили су се питањима о којима се може изјаснити само суд и то анализом свих доказа како појединачно тако и у међусобној повезаности.

Што се тиче исказа свједока З.М., иста је заиста тврдила да је оптужени није никада додиривао по полним органима, међутим, оштећена млдб. А. никоме није то ни тврдила, нити је било коме рекла да је то видјела, већ је само рекла да јој је дидо рекао да је то радио З. и Ц.

Неосновано се у жалби браниоца оптуженог истиче да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка на начин што првостепена пресуда нема ваљане разлоге о одлучној чињеници – радњи извршења, као објективном услову, као ни психичком стању оптуженог везано за поремећај сексуалног нагона, као субјективном елементу. Наиме, првостепена пресуда је, насупрот тврдњи жалбе браниоца, дала детаљне и ваљане разлоге како у погледу радње извршења, тако и у погледу субјективног односа оптуженог

према извршеном кривичном дјелу, које у цијелости прихвата и овај суд, наводећи на страни 15 пасус 2 да је оптужени био свјестан да врши полну радњу на тијелу или додиром тијела немоћног дјетета, које има 4 – 5 година и при том, ту полну радњу врши са намјером да задовољи властити полни нагон.

Такође неосновано се у жалби браниоца наводи да је свјedoкиња Т.Д. вршила психолошку опсервацију млдб. А., а да за то није имала наредбу. Наиме, Т.Д. је у овом предмету саслушана као свједок, а не као вјештак, због чега и није било потребе да поступа по изричитој писменој наредби, али је дежурни тужилац након што је обавјештен о догађају, наложио да се позове психолог ради прегледа дјетета - оштећене, а све у циљу процјене да ли је иста способна за обављање разговора у посебно опремљеној просторији МУП-а РС, што се неспорно утврђује на основу службене забиљешке ЦЈБ СКП Одјељење за ... Одсјек за ... Б. број: 08-02/3-5-2449/09 од 20.10.2009. године. С тим у вези, налаз ове свјedoкиње ни од стране првостепеног суда, а ни од стране овог суд није прихваћен као налаз вјештака, већ као налаз стручног лица.

Надаље, чињеницу коју у жалби наводи бранилац оптуженог да исказ оштећене млдб. А. није потврђен налазом и мишљењем КЦ Б. Гинеколошког одјељења од 20.10.2009. године млдб. је такође неоснован, јер у том налазу је само констатовано да на спољним гениталијама не виде се знаци повређивања, што ни у ком случају не значи да је исти у супротности са исказом млдб. А., обзиром да је она изјавила својим бакама, мајци и вјештаку Н.С. да је “дидо дирао по гузи и коки”, а и у чињеничном и правном опису, оптуженом се ставља на терет да је млдб. А. додиривао руком и прстом по полном органу и гузи, дакле, да је извршио полну радњу над дјететом, а не обљубу.

Због свега наприје наведеног, овај суд налазећи доказаним да је оптужени починио кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. и 3. КЗ РС, па не налазећи околности које би искључивале његову кривичну одговорност, за то дјело га је огласио кривим и утврдио му казну затвора у трајању од 2 (двije) године.

Утврђујући овакву казну за кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. и 3. КЗ РС, овај суд је имао у виду олакшавајуће и отежавајуће околности које могу да утичу на врсту и висину казне, као и чињеницу да Окружно тужилаштво није поднијело жалбу на првостепену пресуду, већ само бранилац оптуженог, па се с тим у вези, пресуда у погледу одлуке о казни и није могла измјенити на штету оптуженог, а сходно члану 313. ЗКП. Овај суд је прихватио све олакшавајуће и отежавајуће околности које је утврдио првостепени суд, те их затим вредновао на исти начин као и првостепени суд, прихватајући да све утврђене олакшавајуће околности у свом збиру представљају особито олакшавајуће околности, које указују да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, па је примјеном одредаба КЗ РС о ублажавају казне, оптуженом за ово кривично дјело утврдио казну затвора у трајању од 2 (двije) године, сматрајући да је она примјерена тежини почињеног кривичног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и тежини наступјеле посљедице.

Овај суд је на основу члана 43. став 1. КЗ РС казну затвора у трајању од 3 (три) мјесеца на коју је оптужени осуђен правоснажном пресудом Окружног суда у Бањалуци број: 11 0 К 007037 11 К од 29.11.2011. године, због кривичног

дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске, узео као утврђену, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двije) године и 1 (један) мјесец, сматрајући да је ова казна адекватна тежини почињених кривичних дјела и да ће се са истом постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 28. КЗ РС.

На основу члана 108. став 3. ЗКП, оштећени млдб. А.А., С.А. и С.Д. су са имовинскомправним захтјевом упућени на парнични поступак.

Суд је оптуженог обавезао да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 880,00 КМ, од којих се износ од 540,00 КМ односи на накнаду трошкова вјештачења и за приступ на главном претресу вјештаку Н.С., а износ од 340,00 КМ на име накнаде трошкова вјештачења и за приступ на главном претресу вјештаку А.М., те га обавезао на плаћање паушала у износу од 150,00 КМ, који је сразмјеран дужини трајања поступка, сложености предмета и имовном стању оптуженог.

Из свих наведених разлога одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Даниела Миловановић

НАПОМЕНА: У складу са одредбом члана 324. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст (у даљем тексту: ЗКП), против ове пресуде жалба није дозвољена.

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић